

ZORAN PETROVIĆ

BOJA STRAHA

■ Laguna ■

Copyright © Zoran Petrović, 2025
Copyright © ovog izdanja 2025, LAGUNA

Iako se u romanu pojavljuju stvarne lokacije, svi likovi i događaji su plod autorove mašte. Svaka sličnost sa stvarnim osobama ili događajima je potpuno slučajna.

Svojim roditeljima, sinu i Ljubavi

„Najlakše je osuditi zločinca, a najteže razumeti ga.“

Fjodor Mihajlovič Dostojevski, *Zli dusi*

„Odbaci svako kajanje. Užas se na užas kalemi.“

Vilijem Šekspir, *Otelo*

„Istina je retko čista i nikada nije jednostavna.“

Oskar Vajld, *Važno je zvati se Ernest*

REČ AUTORA

Postoje trenuci u karijeri svakog pisca kada shvati da se trud, posvećenost i ljubav prema onome što stvara zaista vide. Taj je trenutak za mene bio kada je moj rad pročitao i pohvalio Džon Daglas, legendarni šef Odeljenja za bihejvioralnu analizu FBI-ja, čovek koji je oblikovao način na koji danas razumemo um serijskih ubica, začetnik kriminalističkog profilisanja, autor nekoliko bestselera o najstrašnijim počinocima najtežih krivičnih dela koji su ikada hodali svetom, i istinski heroj čiji su lik i delo bili inspiracija mnogim serijama od kojih su među najpoznatijim *Criminal Minds* i *Mindhunter*.

Njegove reči podrške ne samo da su mi pružile neizmerenu čast, već su potvrdile da moje pisanje o strahu i mračnim odajama ljudske duše ima smisla. Blurb Džona Dagleasa krasi ovu knjigu, ali za mene on znači mnogo više. On je podstrek, priznanje i inspiracija da kroz fikciju nastavim da istražujem meandre ljudske psihe, i da moj rad bude podsetnik čitavom svetu da iza svakog zločina, ma koliko stravičan bio, stoje ipak čovek i neka, samo njegova priča. Duboko sam zahvalan gospodinu Dagleasu na vremenu, podršci i poverenju koje mi je ukazao. To je priznanje koje će zauvek krasiti moj književni rad.

Što se tiče romana *Boja straha*, pre svega, voleo bih da naglasim da su sličnosti sa licima i događajima u ovoj knjizi čista koincidencija, kao i to da je roman, zajedno sa navedenim lokacijama, stvar fikcije.

Takođe bih posebno naglasio to da su simboli svih navedenih religija tu da bi ulepšali i obogatili priču, te da nisu upotrebljavani radi osude, diskriminacije ili u bilo kom negativnom kontekstu, već su korišćeni s poštovanjem i uvažavanjem.

Dugo sam razmišljao o postavci ovog romana, zbog toga što su mi se prve ideje za njega javljale još dok sam pisao *Ukus straha*. Negde u martu ove godine, kada je taj roman otišao na lekturu, doneo sam odluku da sledim osećaj i poštujem inspiraciju koja mi je već tada bojala misli novim slikama. Odmah sam počeo da ih prenosim na papir, pa su upravo zbog toga oni u veoma tesnoj vezi i ovaj drugi zapravo je prirodan nastavak prvog. Zato je uputno da pre ovog romana pročitate *Ukus straha*. Ako već jeste, na pravom ste mestu – idemo dalje!

Boja straha vam neće dati odgovore na mnoga pitanja o moralnosti, ali se nadam da će vas navesti da ih sebi postavite.

Koliko zaista poznajemo ljude iz sopstvenog okruženja? Šta znamo o njihovoj prošlosti i šta znamo o njima danas? Pored tih i mnogih drugih pitanja izdvajaju se i ona najstroženija i verovatno najintrigantnija – koliko poznajemo sopstvenu porodicu? Ako u međuljudskim odnosima, ljubavi i životu uopšte nije sve crno-belo, koliko se valera sive nalazi između i čeka da ih prepoznamo i razumemo?

Zoran Petrović

PROLOG

Godina 1996, Beograd

Knez Mihailova ulica bridela je pod dahom decembarske zime, kada se te noći plač novorođenčeta razlegao među kosim krovovima starih zdanja, spustio niz zidove i razlio po vlažnom asfaltu. Oštra linija dalekog ledenog horizonta, tog neravnog traga između dubokoplavog nebeskog svoda i zagasitozlatne svetlosti grada, bio je nalik rezu na presečenoj pupčanoj vrpici.

Žena od tridesetak godina sa pepeljastosmeđom kosom vezanom u kratak rep, u vunenom teget džemperu i crnoj suknji, spustila je novorođenče na sto. Proteгла se da zatvori kosi krovni prozor garsonjere na poslednjem spratu, pa je dohvatila bokal sa toplom vodom. Napunila je lavor i oprala bebu, a onda ju je povila na brzinu i ne posebno vešto.

Iznurena majka od nepunih dvadeset godina, kose okupane porođajnim mukama, ležala je na krevetu i

polusklopljenih očiju gledala svoju bebu. Dok je žena pored nje nešto tepala novorođenčetu, majka je utonula u san. Plač deteta prenuo ju je već posle nekoliko trenutaka. Pogledala je prema njemu i dah joj se tog časa zaledio na usnama. Žena koja ga je okupala i povila, držala je veliki jastuk iznad njegove glave. I dalje mu je tepala, ali je majka na krevetu tek sada razaznala reči...

„Oprosti, bebece malena“, gugutala je žena. „Ovako je najbolje za sve...“

Majka nije imala snage da ustane. Grčevito se uhvatila za ivice kreveta i pridigla dopola, a onda nadljudskim naporom obe noge podigla i spustila na pod.

„Šta to radiš, ludačo?“, pokušala je da vrisne, ali je iznedrila tek slabašan glasić. „Šta radiš, ubiću te!“

„Sve će biti u redu, videćeš“, odgovorila je žena ne obraćajući mnogo pažnje na očajnu majku. Spustila je jastuk na lice novorođenčeta i snažno ga pritislila po rubovima. Plač je postao uznemirujuće prigušen.

„Nemoj, molim... molim te...“, zavapila je majka i zgrabila ženu za listove i članke. „Ne diraj mi dete!“

„Evo... Gotovo“, rekla je žena kada je plač utihnuo i otrgla se iz stiska majke koja je ridala i iz grla puštala neobičnu škripu umesto vriska.

„Sada sigurno ne uviđaš, ali jednoga dana ćeš mi biti zahvalna“, mirnim glasom rekla je žena, oblačeći kaput, dok se majka pridizala sa poda u krvavoj spavaćici.

„Doći ću kasnije da te obiđem, a ujutru ću se pobrinuti za... To.“ Pokazala je nepomičnu bebu. „Zaključaj vrata i lezi spavaj, vidi na šta ličiš...“

Dok su se koraci udaljavali niz stepenice, majka je prigrllila novorođenče i počela da mu duva u usta i nos.

Sa tri prsta mu je nežno pritiskala grudi. Već posle nekoliko trenutaka dete je opet zaplakalo. Brže-bolje mu je nežno prekrila usta šakom, jer žena koja ju je porodila još nije stigla do prizemlja. Mogla bi da čuje plač i vrati se da obavi posao kako treba. Majka je bezglasno lila suze po dečjem licu, a onda, kada je procenila da je prošlo dovoljno vremena, ponela je bebu u krevet da je podoji. Mislila je da krenu čim je nahrani, ali je tako iscrpljena usred dojenja zaspala.

Kada se probudila, i dalje su bili sami, obgrljeni žućkastim svetlom zidne lampe. Bilo im je toplo i osećala je kako joj se vraća snaga. Ipak, tu nisu bili bezbedni i dete je svakako morala da odnese.

„Šta god treba da se učini, biće to moja odluka“, prošaptala je bebi u uvo i poljubila je u nežno teme.

Ustala je i skinula spavaćicu. Ispljuskala se mlakom vodom iz kuhinjskog bojlera, pa je toplo odenula i sebe i novorođenče. Za njega je ponela i ćebence, a sa stola mahinalno pokupila neke sitne pare. Ugasila je svetlo, zatvorila vrata stana i pozvala lift.

Mlad mesec iznad grada podsećao ju je na rascepljena bezuba usta, kojima joj se smeju nebesa. Bilo je prošlo dva sata ujutru, pa je u Knez Mihailovoj ulici vladala, za to doba, uobičajena gužva. Omanje grupe mladih ljudi vraćale su se iz provoda, žureći da uhvate noćni autobus na Trgu, kod pozorišta. Pored nje bi prošao poneki zaljubljeni par, a oko bandera se njihao pokoji pijanac. Svi oni, toliko

različiti, imali su pak nešto zajedničko. Išli su joj u susret, u smeru suprotnom od njenog; išli su da nastave svoje živote, kakvi god oni bili. Ona nije bila sigurna kuda će je odvesti put kojim je te noći pošla, ali ako su se svi ti ljudi vraćali svojim životima, onda mora biti da je ona od svoga bežala. Strepela je i da pomisli šta će biti ako u tome uspe.

Snažnije je privila bebu u naručju ispod kaputa i pustila korak.

Odjeci njenih cipela sa niskom potpeticom svakim korakom prizivali su nove naramke tuge. *A sve je moglo da bude kao u snu, samo da je bio drugačiji... Da je poštovao mene i moje želje*, mislila je devojka i povijala glavu pred silnim ledenim vetrom. *Umesto toga, od sna mi je napravio košmar... Valjda to tako uvek biva. Kada dvoje ne sanjaju iste snove, jedan s vremenom usni moru*. Njena, međutim, nije bila samo noćna. Protezala se i na dane; skoro dve pune godine...

I dalje je hodala kao da ne zna kuda je noge nose, ali su je teške misli nagonile da ide napred i da se ne zaustavlja. *Verovatno niko nema odgovor na pitanje – kada žena prestane da veruje muškarcu?* Na tu pomisao zadrhtala joj je brada. To se ne dogodi preko noći i nije nekakva naprasna odluka. Poverenje brišu tiha, sitna razočaranja koja se nižu i nemilosrdno umnožavaju, jer žena često ne želi da ih izgovori naglas. A onda, kada ostane sama sa detetom, bez ikakve podrške na vidiku, bezglasen svet i sve ono što je u njemu veliko i sveto počinju da se stapaju sa bezobličjem i beznađem.

Kada su joj te slike dospele u sećanja, lišile su joj pogled i tuge i besa. Nastavila je da hoda brže i odlučnije, kao da je ugledala neki odavno zacrtan put. Željna ljubavi, kao

što su ljudi izgubljeni u pustinji željni vode, videla je pred sobom oazu koja će joj podariti utočište i mir. Prava je, međutim, istina bila da u njenom životu, za njenu prepuku dušu, više ništa nije imalo smisla.

Prošla je pored Biblioteke Grada Beograda i prešla ulicu. Izgledalo joj je da je pukim slučajem dospela u tu svoju oazu, na Kalemegdan – džinovski oltar od cigle i kamena, stecište svakojakih ljudskih sudbina, u taj kasni čas činio se prikladan za tihu tugovanku, ali onoga trena kada je stupila na njegovo tlo, shvatila je zašto je tu.

Te večeri nije tražila krivca... Odavno mu je oprostila.

Nije tražila ni utehu... Vaspitavana je da ne veruje u nemoguće.

Jedino što je mogla da ponudi čitavom bezdušnom svetu bilo je sažaljenje, a za to više nije imala ni snage, ni volje.

Na zidinama tvrđave i na njenoj zemlji, na kulama, u gradskim tamnicama i lagumima, ljudi su vekovima branili svoje ideale, boje zastava, granice država i svoj narod. Ona te večeri nije branila ništa. Naprosto je došla da se preda.

Ni sama nije znala kako je skrenula sa glavne na sporednu stazu od krupnog kamena, tek obrela se na jednom od severnih zidova kalemegdanskog Gornjeg grada. Tog časa shvatila je da se njena spokojna oaza pretvorila u ponor. Gledala je u strme, slabo osvetljene zidine i put pod njima, a malo dalje – dve reke što su se dodirivale u večnosti. Tek tu, na tom mestu, smogla je snage da posegne za pravom istinom...

Čemu se još možemo nadati, kada nas ne želiš, voljeni moj?

Uzela je detetove hladne ručice i obuhvatila ih šakom.

Da li ima svrhu život bez tvoje ljubavi?

Ovo dete nisi hteo, a posle svega što si mi učinio, sigurna sam da ti ni ja ništa nisam značila...

Primakla se do ivice ambisa i pogledala niz zidine. Kalemegdanski rovovi natopljeni vekovima prolivanom krvlju nisu joj izgledali strašno kao pomisao da će ona i taj nejak smotuljak privijen uz njene grudi kroz život morati bez igde ikoga. Pogledala ga je i nežno se osmehnula. Spavao je i plitko disao.

„Obavićemo to ovde“, kazala je devojka tiho. „Na kraju krajeva, svejedno nam je... Jedino je važno da smo zajedno.“

Severni vetar iznenada joj je prešao preko usana i odneo njen šapat u tvrđavu. Napravila je još jedan korak. Kamenčići počеше da se odronjavaju u zjapeću rupu pod njima dvoma. Poljubila je dete u čelo i hladan nosić. Ono više nije spavalo, ali je bilo tiho, kao da strepi da će suzama još više uzdrmati majčin pomračeni um.

„Oprosti mi, sine...“

Zažmurila je i zakoračila u ambis.

„Nemoj, ako Boga znaš!“, povikao je muški glas iza nje.

Povukla je nogu i okrenula se. Kroz suze je ugledala sredovečnog čoveka u crnoj mantiji. Nije bio prikladno obučen za decembarsku ledenu noć, pa je pretpostavila da ju je video iz porte obližnje Crkve Svete Petke i pohitao do nje.

„Dete, preklinjem te i časnim krstom zaklinjem“, rekao je nežnim, ali čvrstim glasom. „Sidi sa zidina...“

Zamagljenim pogledom ispitivala je svaku boru njegovog lica, visoko čelo i oštar dugačak nos. Sezala je u dubinu njegovih smeđih očiju, bezglasno zahtevajući odgovor

na pitanje koja je maločas postavljala sama sebi. Da li njen život i život njenog deteta imaju smisla? Nevolja je bila što to nije bilo sve. Istovremeno je vapila za iskupljenjem; za oprostom greha koji je tek imala nameru da poćini. Prepoznao je taj pogled. Susreo se sa njim toliko puta tokom godina slućbe. *Moram da joj priđem bliće i zgrabim je*, pomislio je dok su bez reći zurili jedno u drugo. *Samo da joj se priblićim bar korak-dva...*

„Dete, molim te“, kazao je i primakao se. „Prihvati moju ruku.“

„Da li biste to nazvali rukom spasa, oće?“, upitala je devojka kroz suze. „Da li je to Boćja ruka?“

„Moćeš je tako nazvati, dete... Ako ćeliš.“ Svećenik se blago osmehnuo.

„Ne ćelim...“ Pomerala je stopala po santimetar-dva unazad i na trenutak zastala kada je osetila da ispod peta više nema oslonac. „Gde je bila Boćja ruka kada mi je ćovek koga sam volela oduzeo ćast? Kada je svojom okrutnoću zagadio moju ljubav prema njemu? Ćija je to ruka bila, oće? Boćja sigurno nije...“

„Razumem te, dete i saosećam s tvojom boli, ali... Ali na ta tvoja pitanja nemam odgovor...“

Prićao je još jedan korak. Htela je da se pomeri, ali se tog ćasa ispod njenih stopala odronio još jedan komadić zidina.

„Ali zato imam da ti kaćem nešto drugo“, govorio je svećenik i primicao se gotovo neprimetno. „Ćak i kada osetiš da su te izdali i da si sama na svetu, postoji naćin da povратиš veru. Ćak i kada naizgled nema drugog puta osim mraćnog bezdana, dovoljno je samo da upamtiš jedno – nikada ne gledaj nadole, u tamu, već podigni oći ka svetlosti Gospoda, jer to što nećno privijaš na grudi jeste

svetlo. Njegovo svetlo i svetlo duše tvoje... Ne kažnjavaj novorođenče zbog greha čoveka..."

„Je li to citat iz tvoje svete knjige, oče?“ ,jetko je upitala devojka.

„Ne, drago moje dete“, nežno je uzvratio. „To je citat iz života... Života koji ne smeš uskratiti ovoj novorođenoj, čistoj duši.. Molim te..."

Dok je to izgovarao, stajao je tik uz nju i baš kada je pošao da je prihvati za podlakticu, jedna noga joj skliznu preko ivice i propade do pola cevanice. Posrnula je, ali nije mogla da se pridrži rukama, jer je obema držala bebu, pa je uspela još samo da mu uputi poslednji pogled.

Tada je posegao ka njoj obema rukama...

DVADESET OSAM GODINA KASNIJE...

1.

ŠOPING

*Godina 2024, nedelja 28. april,
18.45, Tržni centar Ušće*

Aprilski suton potiskivao je dan iznad Beograda, ostavljajući po nebu tragove nalik modricama na preplanuloj koži.

Na drugom spratu Tržnog centra *Ušće* Marijana Nešić, tridesetjednogodišnja učiteljica, završila je skraćeni espresso s mlekom i ugasila dopola potrošenu cigaretu. Ostavila je novac za konobara u kožnoj fascikli, a zatim ustala i uzela kese sa poklonima okačene na naslon stolice. Pre nego što će poći, popravila je nabore na tamnozelenoj košulji sa širokim, dugačkim rukavima, uvučenu u bež pantalone visokog struka koje su joj isticale vitku liniju. Pod rukom je nosila svetao mantil, a u ruci jednostavnu platnenu tašnu. Obuvena u zatvorene cipele od crne kože sa diskretnom zlatnom kopčom, lagano i odmereno je hodala po mermernom podu i, kao i obično, plenila poglede oba pola. U tome su joj naruku išli njena duga blistavoplava kosa i

kraljevsko držanje, koje je stekla još kao mala u školi baleta. Nije obraćala pažnju na čoveka iz obezbeđenja koji je u već nekoliko navrata pokušavao da sa njom zapodene razgovor u prolazu, radnika na održavanju zgrade koji je neobavezno zviždukao iza njenih leđa, niti na ništa manje nepristojne klince koji su balavili i dobacivali. Na umu je imala samo jedno. Majci je kupila poklončić, ali za oca još nije našla ništa. Nije to trebalo da bude bogzna šta, tek mali znak pažnje prema roditeljima, ali uvek bi ispadalo naopako, jer je tata bio nemoguć kada su pokloni u pitanju. Posle malo promišljanja odlučila se za crnu tabakeru sa srebrnom podlogom, spakovala kutiju u tašnu i krenula ka liftu.

Tog predvečerja u Tržnom centru *Ušće* nije bilo mnogo sveta, jer se, kao i obično, grad ispraznio pred prvomajski praznik, ali ipak, gužve je bilo taman dovoljno da nije našla mesto na prvom nivou, već se parkirala nivo ispod. Pritisla je -2 na tabli lifta i vrata su se ubrzo otvorila, a pred njom se ukazao prostran i za njen ukus nedovoljno osvetljen drugi podzemni nivo parkinga. Žurnim korakom išla je ka svom automobilu i izdaleka već aktivirala daljinsko otključavanje. Tek što ju je pozdravio poznati elektronski zvuk bezbednosnog sistema, iza sebe je začula kako se otvaraju vrata drugog lifta.

„Treba li vam pomoć sa tolikim kesama?“, doviknuo je čovek iz obezbeđenja uz izveštačeni kez.

„Ne, hvala“, odgovorila je ne okrenuvši se i nastavila još brže. „Suprug me čeka u kolima, sad će on to“, slagala je ne trepnuvši.

Hitro je prešla pogledom preko celog parkinga.

Tek tamo negde na drugom kraju, nekoliko ljudi muvalo se oko kola i nešto galamilo. Tog časa, tridesetak

metara iza nje, vrata lifta su se zatvorila. Oslušnula je na trenutak i laknulo joj je kada nije čula nikakve korake. Otvorila je prtljažnik automobila i ostavila kese. Dok ga je zatvarala, na gležnjevima je osjetila blagi nalet hladnog vazduha, kao da su se negde blizu otvorila vrata.

Znala je i pre nego što se okrenula. Neko je stajao na dva-tri metra iza nje.

2.

JESI LI SE ZALJUBIO?

*Utorak ujutru, 30. april,
Odsek za krvne i seksualne delikte*

„Zaustavi tu“, rekla je šefica Odseka za krvne i seksualne delikte Kristina Preradović. „Vrati nekoliko frejmova...“

Bojan Stanković, šef IT tima istoimenog odseka pritisnuo je dugme i dva-tri puta lupio na tastaturi strelicu nalevo. Na ekranu njegovog monitora išao je crnobeli snimak bezbednosnih kamera na drugom podzemnom nivou parkinga Tržnog centra *Ušće*. Visoka mlada žena, duge svetle kose, upravo je zatvarala gepek automobila.

„Pusti opet...“, kazala je Kristina i posle sekund-dva povikala: „Sad zaustavi! Vidiš? Ona tu nekome nešto govori. Stankoviću, možeš li da odgonetneš šta kaže?“

„Šefice, još nema softvera za te stvari. Sa usana čitaju živi ljudi...“, odgovorio je Bojan. Okrenuo se ka njoj na rotirajućoj fotelji i stidljivo se osmehnuo. „A znate da se ja sa ljudskim entitetima ne snalazim baš najbolje.“

Šef IT tima Bojan Stanković, bezbrižno raščupane frizure i vedrog pogleda, u beloj majici i pantalonama od tamnosivog kepera, i dalje je ličio na tinejdžera koji je u policijsku stanicu zalutao iz neke od obližnjih igraonica. Kompjuterski genije od deteta, posle obuke u Sjedinjenim Državama odbio je posao u FBI-ju i došao da radi za policiju svoje zemlje. *Umesto pare da mlatiš, ti si se vratio ovamo...* Naš patriota, često ga je zezala ekipa iz kraja, ali on na to nije davao ni pet para. Njegovi ideali bili su mu važniji od američkih dolara.

„Profesor bi možda mogao da pomogne“, predložio je Bojan, odsutno češkajući bradu.

Profesor Petrović, do pre nekoliko godina aktivni pripadnik MUP-a kao prvi i jedini profajler srpske policije, napustio je službu kada su on i Kristina Preradović, tada inspektorka odseka, uhvatili serijskog ubicu koji je harao predgrađem Beograda. Od tada je povremeno pomagao Odseku za krvne delikte profilisanjem počinilaca najtežih krivičnih dela, a u jesen prošle, 2023. godine, iznova se aktivirao na slučaju „ubice iz bajke“ i obnovio blisku saradnju sa policijom.

„Hajde, probaćemo zajedno“, uzvratila je Kristina. „Nećemo da ga cimamo za svaku sitnicu. Uostalom, nije to njegov teren...“

Iznova su pustili snimak kamere. Žena je ostavila kese u prtljažnik i zatvorila ga. Okrenula se i nešto rekla, a onda umesto da uđe u svoj auto pošla je ka osobi kojoj se obratila. Nažalost kamera je statična i bez obzira na to što snima širok ugao, ne hvata vrata koja, kako se Bojan raspitao kod projektanata tržnog centra, vode u službene prostorije za održavanje objekta.

Kristina je otkucala broj na mobilnom.

„Miloše, pozovi Maki i popnite se do IT-a“, rekla je šefica kada se mladi inspektor javio. „Povedite mi Kažića i Uskokovića. Njih dvojica se uvek prave važni. Ajde sad da ih vidim...“

Posle nekoliko minuta u IT centar ušlo je sve četvoro.

Dvoje predstavnika mlađe garde u omiljenoj teksas odeći – inspektorka Marija Budimirović Maki, prgava, prćastog nosića i tamnosmeđe talasaste kose, i lepuškasti, crnomanjasti inspektor Milošević, koga su sve kolege zvale Miloš. Bio je najmlađi u odseku, ali je od prošle godine, kada je primljen, kao bivši Profesorov student pokazivao veliki potencijal u oblasti kriminalističkog profilisanja.

Odmah za njima išli su veterani odseka, Kažić i Uskoković. Oba inspektora nosila su istovetno tamnosivo odelo, košulju i tamnu kravatu, kao i slične uglačane crne cipele. Bili su i iste visine i sličnih frizura, pa su se kolege uvek šalile da su posle dve i po decenije zajedničke službe čak počeli i da liče. Razlikovali su se najviše po tome što je Uskoković imao preku narav i dugačak jezik.

„Bojane, pusti snimak“, naredila je Kristina kada su se u polukrugu okupili oko monitora. „Hajde, inspektori i inspektorka, da mi kažete šta govori ova žena.“

Posle nekoliko vraćanja snimljenog materijala inspektor Miloš bio je najhrabriji da pokuša.

„Meni se čini da kaže: *Jesi li se zaljubio?*“

Svima je zaigrao osmeh na licu. Samo je Kristina Pre-radović ostala ozbiljna i odmahivala glavom dodirujući uglove usana.

„Zaista tako izgleda, ali zvuči besmisleno“, uzvratila je.

„Šta još znamo o ovom slučaju?“, upitao je Uskoković.

„I kako to da su ga dali nama?“, dodao je Kažić.

„Mene zanima šta sa ovim možemo da uradimo?“, nadovezala se Maki i prstom pokazala zamrznutu sliku Marijane Nešić kako napušta vidokrug kamere.

„Da li treba da te posle tri i po godine šaljem nazad na akademiju?“, pitanjem je odgovorila Kristina Preradović i podbočila se. Maki nije ni trepnula, ali je skrenula pogled. Nije želela da navaljuje sledećim pitanjem koje bi glasilo – Otkad se mi bavimo nestalim osobama? *Neka to pita neko drugi*, pomislila je, slušajući grdnju šefice odseka. „Možemo da obavljamo policijski posao, inspektorka Budimirović...“, nastavila je Kristina. „Znaš ono, odete na lice mesta, porazgovarate sa osobljem *Ušća* i sa svakim ko je te večeri bio tamo i hoće nešto da kaže. Bar tržni centri rade za praznike. Zatim odete do njene porodice, pa se detaljno raspitate i kod njih...“ Kristina je napravila kratku pauzu. Iz džepa sakoa izvadila je notes i otvorila ga pre nego što će nastaviti. „Roditelji su prijavili nestanak veoma brzo. Sigurni su da nije nestala svojom voljom, jer njihova ćerka, gospođica Marijana Nešić, nedeljom upražnjava ritual koji je uvek isti. Šoping u *Ušću* od 17 do 19, a onda teretana i bazen od 20 do 22. Svake nedelje već devet godina, kažu njeni roditelji – precizna kao Švajcarac. Marijana je učiteljica u Osnovnoj školi *Jovan Dučić* na Novom Beogradu, pa bi bilo zgodno da neko posle praznika ode i tamo.“ Prešla je pogledom sa Uskokovića na Kažića, i obojica klimnuše glavama.

„Eto, zato američki profajleri kažu da je potreba ljudi da stvaraju navike i ponavljaju obrasce ponašanja nešto što ide naruku počinocima krivičnih dela, pa makar to bio i kradljivac tašni“, uključio se inspektor Miloš i dalje

zamišljeno gledajući sliku na monitoru. Kada je shvatio da su sve oči uprte u njega, dodao je: „Šoping, teretana, šetanje psa, odlazak na pijacu, izlazak vikendom na uvek isto mesto... Da ne nabrajam dalje. Ako ste nekome meta iz bilo kog razloga, a sve što sam naveo radite uvek u isto vreme, time mu olakšavate posao.“

„Ja sam mislila da nema potrebe da mešamo Profesora i njegove metode u ovaj slučaj“, rekla je Kristina osmejući se, „ali džabe kad imamo njegovog studenta... I šta tvoji američki profajleri preporučuju, Miloševiću?“, nastavila je šefica pitanjem, iznova se osmehnuvši. „Da narod počne da nasumično obavlja svoje obaveze i na dnevnoj bazi menja navike?“

„Upravo tako“, odgovorio je Miloš i klimao glavom. „Sve osim klasičnog radnog vremena podložno je promeni... Osim toga, ako postoji i najmanja sumnja da vas neko može pratiti, uvek je dobro da ste svesni okoline u kojoj se krećete. Zato se ne preporučuje džogiranje na udaljenim, slabo osvetljenim mestima, slušanje muzike na slušalicama dok šetate nepoznatim krajem, korišćenje prečica koje su skrivene od pogleda i slabo prometne, pa onda...“

„Dobro je, Miloševiću, shvatili smo“, prekinula ga je Kristina i okrenula se ka Bojanu Stankoviću. „Da li si pregledao sve kamere pre i posle nestanka i šta je sa vozilima na parking?“

„Sve sam pregledao, a gledam i dalje. Od sedam sati uveče, kada se uputila ka kolima, pa sve do zatvaranja, iz *Ušća* su izašle desetine automobila. Čak i ako je bila u nekom od tih vozila, mi to ne možemo znati!“

„Okej, ljudi, slušajte“, zvaničnim glasom obratila im se Kristina, „neko ju je definitivno oteo sa parkinga. Na licu

mesta nije nađeno ništa osim njenog otključanog automobila. Uverena sam da je za sve ovo odgovoran taj koji se, kako Milošević kaže, *u nju zaljubio...*“ Zastala je na tren i gricnula donju usnu. „Naš odsek, na prvi pogled, nema mnogo veze sa ovim nestankom, ali neko očigledno ima dobre veze pa je načelnik Kriminalističke uprave grada slučaj dodelio nama. Brine me, međutim, to što nije oteta neka poznata ličnost ili neko sa mnogo para, već učiteljica. S obzirom na to da je sve izvedeno krajnje profesionalno, rekla bih da ovo otmičaru nije prvi put i da samo zbog toga ovo lako može da postane slučaj za nas. Kako god bilo, Marijana Nešić je u nevolji i sam bog zna da možemo samo da nagađamo gde se nalazi...“

3.

AURORA

Tamnožuto svetlo dotaklo joj je otežale kapke i otrglo svest iz olovnog mraka.

Prostorija je mirisala na oporu mešavinu rđe i ustajalog vazduha, a stolica na kojoj je sedela bila je hladna i neudobna. Hrapavi metal dodirivao joj je leđa, a pod golim tabanima osećala je vlažan kamen. Naježila se. Pokušala je da otvori oči, ali ju je istog časa presekao bol nalik na ubod noža koji joj probija čelo. Pomislila je da jaukne, ali nije uspela da pusti ni glasa. U ustima bez trunke pljuvačke, otekao jezik bio joj je gotovo zalepljen za nepca.

Opet je pokušala da otvori oči; ovoga puta mnogo sporije i opreznije.

Prostorija je ličila na prostran podrum. Guste, nepravilne senke lizale su cigleni zid ispred nje, a među njima, na jednakom rastojanju, stajala su tri jednostavna svećnjaka na mesinganim postoljima. U svakom je gorela dugačka crvena sveća. Na podu, odmah ispred nje, nalazio se odvod sa rešetkom, a okolni kamen bio je zaprljan tamnim mrljama. Potisnula je gađenje i zažmurila.

Sećala se garaže u tržnom centru, glasa koji joj je nudio pomoć sa kesama. Stigla je do svog auta i u gepek spustila kupljene poklone. Zatvorila je prtljag i tada...

Najednom je postala svesna oštrog bola sa obe strane grudi. Pokušala je da dodirne bolna mesta, ali je shvatila da je vezana... Bila je u gvozdenim okovima i potpuno naga.

Sada, već sasvim budna, osetila je nadolazeću plimu paničnog straha što je pretila da joj preplavi sva čula i oduzme joj svest. Uspela je da se sabere i da pogleda bolna mesta na koži. Njen tetovirani leptir na desnoj dojci izgledao je kao da je sleteo na električnu klemu, koja joj je bila zakačena za bradavicu. Istovetni kabl visio je zakačen i za levu.

„Upo... moć...“, tiho je prevalila preko usana i počela da drhti.

Širom otvorenih očiju, punih suza, vrtela je glavom na sve strane, pokušavajući da osmotri ostatak prostorije. Desno od nje nalazio se drveni paravan sa malim rešetkastim prozorom u sredini, a na podu pored paravana stajala je velika sivozelena kutija, iz koje su se protezali kablovi do njenih dojki. U ustima je skupljala pljuvačku, a u grlu zadržavala krik, čekajući pravu priliku. Gajila je nadu da će je, ako bude dovoljno glasna, neko možda čuti.

U sledećem trenutku, baš kada je postala svesna sablasne, zaglušujuće tišine koja je pritiskala memljivi podrum, bez ikakve najave iza drvenog paravana začulo se povlačenje stolice po kamenom podu, a odmah zatim i škripanje, kao da je neko na nju seo. Prozorčić u sredini skliznuo je u stranu i u sredini paravana otkrio gustu drvenu mrežicu. Sa druge strane pojavio se profil duguljastog lica.

„Kada si se poslednji put ispovedila, dete?“, rekao je neznanac prijatnim i dubokim, gotovo nežnim glasom.

„Mo... lim... Molim vas... Pusti... te... me“, odgovorila je devojka kroz suze.

Istog časa iznad glave joj je zatreperila sijalica koju do tada nije ni videla. Zazujala je poput velikog sjajnog insekta i odmah zatim, strujni udar protresao joj je telo. Dok je ispuštala jeziv vrisak, osetila je kako joj nozdrve ispunjava miris nagorelog mesa i sluzokože.

Neznanac je ponovio pitanje nešto tvrđim glasom.

„Nikada se... nisam ispovedila“, odgovorila je grčajući.

„To nije pohvalno, ali dobro... više vremena ćemo provesti zajedno.“

„Šta... Šta želite... od mene?“ Progutala je pljuvačku niz bolno, suvo grlo.

„To je bar jasno“, odgovorio je samouvereno. „Želim da priznaš svoj najveći greh, a ja ću ti ponuditi oprost.“

„Molim vas... Nemojte“, govorila je kroz suze. „Ne znam... Ne znam na šta... mislite...“

Novi strujni udar zatresao je devojčino nago telo. Kada je bol prošao, nastavila je da drhti. Nije bila sigurna o kakvom grehu govori čovek iza paravana.

„Bilo bi veoma uvredljivo da zaista ne znaš šta si učinila.“ Glas je sada bio prekoran i grub, i čuo se tako blizu da se devojci činilo kao da je neznanac ustima prišao tik uz drvenu rešetku. Pružio je ruku ka sivozelenoj kutiji i okrenuo točkić, pojačavajući napon struje. „Verujem da tvoje telo pamti, čak i ako ti je um izbrisao tragove sećanja.“

„Koja sećanja? Molim vas, kaž...“, zagrcnula se. „Kažite mi!“

„Oduzeti nekome budućnost, zarad sopstvenog mira... To nije prirodan čin“, odbrusio je suvo.

„Nikada nisam nikoga povredila...“ Suze su joj pošle niz obraze. „Nik...“

Reč joj je presekle zlokobno cvrčanje mesa i celo telo drhtalo joj je sveprožimajućim bolom. Posle nekoliko sekundi sijalica se ugasila i podrum je iznova ispunila sablasna tišina. Narušavalo ju je samo pucketanje užarenog fitilja koji je topio crveni vosak na zidu nedaleko od njih i devojčino ubrzano disanje na usta.

„Hajde, nisam ni ja nakraj srca... Pomoći ću ti.“ Glas je opet poprimio staložen ton. „Ne kopaj seme iz plodne zemlje, jer seme nije trn...“

Devojka je briznula u plač. Nije znala šta da mu odgovori, ali je bila sigurna da će je uskoro ponovo udariti struja.

„Nemojte...“, preklinjala je kroz suze. „Ubićete me!“

„Pobogu, dete“, kazao je tiho. „Pa ja nisam tvoj dželat, ja sam tvoj ispovednik. Reci istinu, priznaj i opet ćeš biti slobodna.“

Tračak nade zablistao joj je u mislima i ona duboko udahnu plesnivi vazduh.

„Da priznam... Šta?“ Stisnula je zube očekujući uragan bola, ali ništa se nije dogodilo.

„Pomoći ću ti još jednom, ali upozoravam te, dete. Moje strpljenje nije bezgranično. Dobro razmisli pre nego što odgovoriš...“ Nekoliko trenutaka je ćutao, a zatim još jednom ispružio ruku ka modifikovanom aparatu za elektro-šokove. Začulo se tiho škljocanje potencimetra. „Aurora...“, zagrmeo je ljutito. „Da li ti nešto znači ime Aurora?“

Nemoguće, prolete joj kroz glavu. Kako može to da zna?

„Ko si ti?“, upitala je drhtavim glasom. „Zašto radiš ovo?“